

Arne Dahl

ΔΙΕΘΝΗΣ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ

Πρελούδιο Θανάτου

Ίσως ο πιο
ταλαντούχος απ' όλους
τους σκανδιναβούς
συγγραφείς.

Πέτρος Μάρκαρης
Τα Νέα (Βιβλιοδρόμιο)

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Κατάμαυρος στην όψη, σκέφτηκε και κάρφωσε το βλέμμα στην αντανάκλαση του εαυτού του στον καθρέφτη. Τα περιγράμματα θόλωσαν για μια φευγαλέα στιγμή από ένα ανάλαφρο, πολύ ανάλαφρο τρέμουλο.

Μόλις ένα λεπτό αργότερα, πάνω στην οροφή, θα σκεφτόταν: Δεν θα έπρεπε να αντιδράσω ήδη τότε; Δεν θα έπρεπε να είχα περισσότερα τα μάτια μου ανοιχτά; Δεν θα έπρεπε να είχα καταλάβει ότι εκείνο το ανάλαφρο, πολύ ανάλαφρο τρέμουλο ήταν ένα προμήνυμα;

Γιατί τότε θα ήμουν ακόμη ζωντανός.

Αλλά αυτά ήταν αργότερα. Τώρα είχε άλλα να κάνει. Ήταν απασχολημένος με τις ενσωματωμένες προκαταλήψεις της νέας γλώσσας. Η τελευταία του σκέψη ήταν: Ίσως να ήταν αυτό ακριβώς που με σκότωσε.

Αν και από εκείνη τη στιγμή απείχε σχεδόν ένα λεπτό.

Σκέφτηκε: Μαύρος θάνατος, μαύρη λίστα, μαύρες τρύπες και μαύρα πρόβατα. Σκέφτηκε: Μαύρος μεσάζων, μαύρα λεφτά, μαύρο ταξί. Σκέφτηκε:

Κατάμαυρος στην όψη.

Αυτό σημαίνει ότι η οργή επισκιάζει τη λογική. Και ότι αυτό φαίνεται.

Και ακολούθησε τα περιγράμματα του δικού του ειδώλου, γύρω γύρω, μέχρι που συνάντησε το δικό του λευκό βλέμμα, και μόλις πενήντα δευτερόλεπτα αργότερα θα σκεφτόταν: Ίσως να ήμουν πραγματικά, κατά τη διάρκεια αυτής της σύ-

ντομης ανάπαυλας, κατάμαυρος στην όψη. Ίσως η οργή να επισκίασε τη λογική μου εκείνο το λεπτό που χώριζε τη ζωή από τον θάνατο. Ίσως να υπάρχει ένας λεπτός ντετερμινισμός ενσωματωμένος στις ενσωματωμένες προκαταλήψεις της γλώσσας.

Πόσο γοργά έτρεχαν οι σκέψεις όταν γίνονταν ορατές οι πύλες του Άδη.

Αν και αυτά τα σκέφτηκε για πρώτη φορά σαράντα πέντε δευτερόλεπτα μετά. Τώρα τέντωσε λίγο τον λαιμό του. Κατάμαυρος, σκέφτηκε. Μαύρος σαν πίσσα, σκέφτηκε. Σαν την κουρούνα, σαν το μελάνι.

Έφυγε από τον καθρέφτη στον τοίχο –από το μοναδικό στολίδι του έρημου διαμερίσματος– και πήγε στην κουζίνα. Κόκκοι σκόνης φαίνονταν να περιδινούνται στο θαμπό φως του όψιμου καλοκαιριού, καθώς φιλτράρονταν μέσα από τα άπλυτα τζάμια των παραθυριών του μικρού διαμερίσματος.

Στην άκρη του τραπεζιού της κουζίνας, σε ανησυχητική απόσταση από τον δεξή αγκώνα του Σεμπένε, τον αγκώνα που κινούνταν ασταμάτητα, υπήρχε ένα παλιακό ξυπνητήρι και οι χτύποι του ακούγονταν αφύσικα δυνατοί.

Τικ τακ.

Τικ τακ.

Ή μήπως αυτό το κατάλαβε για πρώτη φορά σαράντα δευτερόλεπτα αργότερα;

Πιθανόν.

Εκεί κάθονταν όλοι τους, κατάμαυροι στην όψη, με ζωγραφισμένη τη χαλαρότητα του απογεύματος στο πρόσωπο. Μόνον ο Σεμπένε ήταν ο συνήθης ενεργητικός εαυτός του. Μιλούσε δυνατά και έντονα. Τέσσερις φορές άγγιξε ο αγκώνας του το ξυπνητήρι, που γλιστρούσε σιγά σιγά, πλησιάζοντας όλο και περισσότερο στην άκρη του τραπεζιού. Μα δεν είναι αυτό το τικ τακ πολύ δυνατό; Και ο Σεμπένε, παρόλο που σχεδόν φώναζε, δεν μπορούσε να ακούσει την ίδια του

τη φωνή. Άκουγε μόνο το αργό, όλο και πολυτιμότερο τικ τακ.

Αν και ίσως να ήταν μισό λεπτό αργότερα, όταν είχε τελειώσει πια, που το τικ τακ τού φάνηκε πολύτιμο.

Ίσως να ήταν μόλις τότε που είδε εκείνον εκεί τον τελευταίο κόκκο άμμου να οδεύει γλιστρώντας ανάμεσα στους άλλους μέσω του στενού λαιμού της κλεψύδρας. Ο κόκκος άμμου ταλαντεύτηκε για λίγο στο χείλος του λαιμού, σαν να σκέφτηκε να μείνει εκεί, σαν να υπήρχε ακόμη μια ευκαιρία, ένα άνοιγμα, μια πιθανότητα.

Αλλά μετά έπεσε.

Ήταν νωρίς το απόγευμα. Δεν μπορούσαν να βγουν έξω. Η δουλειά τους δεν υπήρχε την ημέρα. Γιατί η μαύρη δουλειά γίνεται τη νύχτα, την κατάμαυρη σαν πίσσα νύχτα.

Έκανε μερικά βήματα πιο κοντά στο τραπέζι, κι όταν αυτά τα βήματα επαναλήφθηκαν αργότερα σαν ταινία στο μυαλό του, ήταν τόσο πραγματικά που η καρδιά του, εκείνη ακριβώς τη στιγμή, σφίχτηκε, μαζεύτηκε κι έγινε ένας μικρός, πολύ μικρός κόκκος άμμου που πάσχιζε να ισορροπήσει στο χείλος του λαιμού της κλεψύδρας προτού πέσει και άλλη μία απολύτως ασήμαντη μορφή ενωθεί με τους αναρίθμητους νεκρούς της παγκόσμιας ιστορίας. Σαν τον τελευταίο κόκκο άμμου σε μια κλεψύδρα.

Όντως, γίνεται κανείς λιγάκι θλιβερός όταν βρίσκεται στο κατώφλι του θανάτου.

Τράβηξε μια καρέκλα, για να καθίσει δίπλα στο τραπέζι. Το ξυπνητήρι συνέχιζε το τικ τακ του. Δυνατά.

Είδε τον εαυτό του στον καθρέφτη και πάγωσε μονομιάς.

Άλλο ένα ανάλαφρο τρέμουλο θόλωσε τα μαύρα του περιγράμματα. Δεκαπέντε δευτερόλεπτα μετά, θα συνειδητοποιούσε ότι τότε ήταν που κατάλαβε. Και τότε ήταν πάρα πολύ αργά.

Το απολύτως ύστατο τικ τακ που θα άφηνε ποτέ το παλιό ξυπνητήρι ήταν παράλογα δυνατό.

Τις ταχ.

Μια έκρηξη.

Η εξώπορτα τινάχτηκε στον αέρα. Μια βροχή από σκλήθρες ακολούθησε. Ο καθρέφτης έπεσε από τον τοίχο και έγιγνε κομμάτια στο πάτωμα. Ένστολοι αστυνομικοί όρμησαν μέσα, γλιστρώντας σε θραύσματα καθρέφτη και σκλήθρες πόρτας.

Ο πρώτος αστυνομικός πήγε κατευθείαν σ' αυτόν και τον έσπρωξε με μοναδική αποφασιστικότητα, σαν να ήξερε ακριβώς τι έκανε, προς την κρεβατοκάμαρα. Ήταν ένας άντρας κάπως πλαδαρός, με ξανθό μουστάκι και τον κοίταζε κατάματα μ' ένα παράξενο βλέμμα. Έπρεπε να είχε αντιδράσει και σε αυτό, σκέφτηκε δεκατρία δευτερόλεπτα αργότερα.

Ο μυστακοφόρος αστυνομικός τον ανάγκασε να μπει στην κρεβατοκάμαρα και τον οδήγησε κατευθείαν στο παράθυρο. Ήταν ανοιχτό. Όπως πάντα.

Η οδός διαφυγής.

Εκεί σταμάτησαν. Ο μουστάκιας έστρεψε το πρόσωπό του προς την ανοιχτή πόρτα της κουζίνας και αντάλλαξε φωναχτά μερικά λόγια με τους συναδέλφους του.

Αυτή ήταν η ευκαιρία, το άνοιγμα, η πιθανότητα.

Κι ωστόσο δεν ήταν καθόλου κάτι από αυτά. Ήταν ακριβώς το αντίθετο. Αλλά αυτό το αντιλήφθηκε για πρώτη φορά δέκα δευτερόλεπτα αργότερα. Το ίδιο δευτερόλεπτο κατά το οποίο όλα ήταν απολύτως σαφή.

Και ίσως να ήταν αυτή η στιγμή που πέθανε.

Η στιγμή του λάθος βήματος.

Όρμησε έξω από το παράθυρο και ανέβηκε τρέχοντας τη σκάλα κινδύνου προς τη στέγη. Άκουσε τον μυστακοφόρο αστυνομικό να περνά το μεγάλο κορμί του μέσα από το παράθυρο μερικά μέτρα πιο κάτω.

Έφτασε στη στέγη. Έτρεξε μερικά μέτρα, όρμησε προς την πόρτα της σοφίτας.

Η οδός διαφυγής.

Ήταν κλειδωμένη.

Ποτέ δεν την κλείδωναν. Αλλά τώρα ήταν κλειδωμένη.

Είχε ακόμη πέντε δευτερόλεπτα ζωής και όλα τα νήματα άρχισαν να πλέκονται με απίστευτη ταχύτητα. Έβγαλε τη δισκέτα από την εσωτερική τσέπη του σακακιού του και την κράτησε ψηλά, πάνω από το κεφάλι, με φόντο τον καταγάλανο σουηδικό ουρανό του όψιμου καλοκαιριού.

Ήταν η τελευταία οδός διαφυγής. Όταν δεν υπήρχε πια οδός διαφυγής. Όχι γι' αυτόν. Ίσως για άλλους. Για πάρα πολλούς άλλους.

Ο μυστακοφόρος αστυνομικός ανέβηκε τη σκάλα. Έστρεψε ένα πιστόλι πάνω του.

Εκείνος κοίταξε τον αστυνομικό κατάματα. Εκεί μέσα υπήρχε η κοινότητα αλήθεια.

Στεκόταν εκεί, με τη δισκέτα πάνω από το κεφάλι, και ένιωσε το τσίμπημα. Ότι είχε πιάσει κάτι στο αγκίστρι. Γέλασε δυνατά και πέταξε τη δισκέτα προς τον αστυνομικό.

Ο αστυνομικός την έπιασε στον αέρα, χαμογέλασε απολογητικά και πυροβόλησε.

Μια σφαίρα μόνο.

Η καρδιά του έπρεπε να ήταν πολύ μικρή για να την πετύχει η σφαίρα. Ένας κόκκος άμμου μόνο.

Καθώς έπεφτε, σκέφτηκε ότι ίσως εκείνο που τον σκότωσε να ήταν το κόλλημα στις ενσωματωμένες προκαταλήψεις της νέας γλώσσας.

Κι όταν το πρόσωπό του χτύπησε στη μεταλλική στέγη, ο ίδιος ήταν –όντως– απολύτως κατάμαυρος στην όψη.

ΜΙΑ ΥΠΟΘΕΣΗ ΠΟΛΥ ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ

Ο πρώην αγαπημένος της Σέρστιν Χολμ, μέλους της Ομάδας Άλφα, επίσης αστυνομικός, κατηγορείται ότι πυροβόλησε έναν άοπλο πρόσφυγα που προσπαθούσε να διαφύγει τη σύλληψη και την απέλαση. Όταν αποδεικνύεται ότι ο άντρας αυτός έχει αυτόκλητα αναλάβει μια βιβλική σταυροφορία, η προσωπική ζωή της Σέρστιν γίνεται αντικείμενο ενδελεχούς έρευνας από την Ομάδα Άλφα, η οποία για να καταλάβει τις επόμενες ενέργειες του υπόπτου καλείται να μελετήσει σε βάθος τη Βίβλο.

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΑΠΗΣ ΒΟΥΤΗΓΜΕΝΗ ΣΤΟ ΑΙΜΑ...

[Ο καλύτερος σύγχρονος σουηδός συγγραφέας!] DAGENS NYHETER (ΣΟΥΗΔΙΑ)

[Δεν χρειάζεται να επαναλάβουμε όσα εγκλημαστικά έχουν ειπωθεί για τον Arne Dahl, για ακόμα μία φορά έχει γράψει ένα εξαιρετικό αστυνομικό μυθιστόρημα. Ας συνοψίσουμε λοιπόν: η πλοκή μοιάζει με παζλ, σελίδα τη σελίδα τα κομμάτια μπαίνουν στη θέση τους και η εικόνα που αποκαλύπτεται δεν είναι άλλη από αυτήν μιας κοινωνίας σε κρίση ταυτότητας· η γλώσσα είναι παιγνιώδης και δουλεμένη, διανθισμένη με σπίθες μαύρου χιούμορ· τα θέματα με τα οποία καταπιάνεται πολύ σοβαρά: αστυνομική βία, παράνομη μετανάστευση, η ανάγκη της Νότιας Αφρικής για φτηνά εμβόλια κατά του ιού HIV, καταπιεσμένη μητρότητα και φονταμενταλισμός και τέλος, πρωταγωνιστεί η Ομάδα Άλφα, με τα επτά μέλη της, τόσο διαφορετικά μεταξύ τους που συνιστούν μια ανθρώπινη ασπίδα αντίστασης στην αλλοτρίωση. Ένα μυθιστόρημα που μας βοηθά να αντιληφθούμε την πολυπλοκότητα και τη δυναμική του κόσμου που μας περιβάλλει.] INFORMATION (ΔΑΝΙΑ)

[Με αυτό το βιβλίο ο Arne Dahl τίθεται επικεφαλής της πρώτης εθνικής των σουηδών συγγραφέων.] EXPRESSEN (ΣΟΥΗΔΙΑ)

Η ΠΕΜΠΤΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΗΣ ΟΜΑΔΑΣ ΑΛΦΑ

ΝΟΥΜΕΡΟ ΕΝΑ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ ΣΤΗ ΓΕΡΜΑΝΙΑ // ΣΤΗ ΒΡΑΧΕΙΑ ΛΙΣΤΑ
ΓΙΑ ΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ ΤΗΣ ΣΟΥΗΔΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

ISBN 978-960-566-405-3

9 789605 664053

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 6405